24րդ ՏԱՐԻ — ԵՐԿՇԱԲԹԻ 7 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1898 — ԹԻՒ 568

ՏԵՐ ԵՒ ՏՆՕՐԻՆ
ԲՈԳՈՍԱՆՆԻՑ ԵՒԱՆԳԱԶԱՐ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ
Ս. ՀԱԼԼՑ, ԳԱԼԱԹԻԱ, ԻՐԻՒ ՊԱՆԿԻ ՕՍՄԱՆԻ
Գիւղացուքեան ուղղուած նամակ կամ այլ գրութիւն առանց չի դարձուիր

Bureaux du Journal "HAÏRÉNIK"
GALATA, ancien local de la BANQUE IMP. OTTOMANE

10 ՓԱՐԱՅ

ՀԱՅՐԵՆԻՔ
ՕՐԱԳԻՐ
ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
Լրոյ համար ..... 300 Թիւ 75 դր. Մէկթ
, ... 150 , 40 , ,
Գաւառներու ..... 300 , 100 , ,
, ... 150 , 50 , ,
, ... 75 , 25 , ,
Սոսկ հրկեայ ..... 300 , 25 Ֆրանկ
Բոլոր յաղորդութիւնները խմբագրութեան վրայ
(Գումարի փոխարէն փոստային փակ կտրոններ կ'ընդունուին 100 դրուի տեղ 115 դրչ.)

فائده اسکی بالق مقابلنده
خیریه نیاك عزیزی اداره خانه سنه

10 ՓԱՐԱՅ

ՀԱՄՈԶՈՒՄ ԵՒ ԱԶՆՈՒՈՒԹԻՒՆ

Ֆրանսացի զօրավար Միրիպելի վրայ մեր քաղաքական բաժինին մէջ երէկ տրուած տեղեկութիւններէն կը տեսնուի թէ մարդու մը կարծիքները Եւրոպայի մէջ իսկ կրնան արգելք մը ըլլալ իրեն՝ իր երկրին ծառայելու։ Քաղաքական մարդէ մը՝ երբ պաշտօնի պիտի կոչուի՝ անշուշտ համար կը պահանջուի իր քաղաքական կարծիքներուն համար. հանրապետական Ֆրանսան չկրնար հարկաւ միապետական կուսակցութեան պատկանող մը իրեն նախարարապետ ընտրել։ Սակայն զինուորական ասպարէզին մէջ մարդու մը քաղաքական համոզումները պէտք չէ որ նշանակութիւն ունենան, մանաւանդ երբ զինուորը իր բարոյական մեծութեան ապացոյցը տուած է։ Միապետական զօրականը երբ Հանրապետութեան կը ծառայէ՝ իբր պատուի տեր մարդ իր պաշտօնը միայն կը կատարէ խղճի մտքով, իսկ եթէ պատուի զգացումէ չունի, ինչ որ ալ ըլլան իր քաղաքական համոզումները՝ միշտ պիտի վնասէ իր երկրին։

Կամպէթթայի մտքին մեծութիւնը անշուշտ կը հասկնար սրտին մեծութեանը, որով կրցաւ ըմբռնել թէ իրմէ տարբեր համոզում ունեցող Ֆրանսացիներն ալ կրնան իրենց երկրին ծառայել երբ ղարն կը սիրեն ու պատուաճանաչ են։ Այն կամպէթթան որ օր մը գոռաց թէ Ֆրանսայի թշնամին կղերականութիւնն է, այդ միևնոյն կամպէթթան զինուորական բարձրադոյն պաշտօնի կը կոչէր այնպիսի անձ մը, Միրիպէլ զօրավարը, որ հանրածանօթ էր իբր չերմ կղերական, վասն զի կը հասկնար պատուաճանաչութեան։

Ընդարձակ գաղափարներ ունեցող միտք մը չկրնար անձուկ մտածութիւններով։ Մինչտ խեղճուկները, ողորմելիները, իրենց սրտին մէջ բարձր զգացումի մը տրոփումը չհնարցողներն են որ չեն հասկնար թէ սրտի ու մտքի տէր պատուաճանաչ մարդ մը չկրնար դասաճանել իրեն յանձնուած առանդին։

Միրիպէլի կեանքէն օրինակ մը ցոյց կուտայ թէ այդ մարդը որչափ ազնուական սիրտ ունէր։

Թերեւս յիշողները ըլլան «Իւնիոն Ժէնէրալ» դրամատան մը հաստատութիւնը Բարիզի մէջ։ Կաթոլիկ կուսակցութիւնը հիմնած էր զայն մասնաւորապէս կառավարու համար հրէական սեղանաւորութեան դէմ։ Պ. Պոնթու տնօրէնն եղաւ այդ հաստատութեան որ ահագին համբաւ ստացաւ։ Միրիպէլ և Պոնթու զիրար ճանչցան այդ միջոցին և դրամատան տնօրէնը հրաւիրեց զօրավարը իրեն յանձնել ունեցած ստակը զոր պիտի դործածէր չատ չատ հաւար կերպով։ Եւ իրաւունէ ալ պորսայի դործերը ընելով Պ. Պոնթու ահագին կերպով աճեցուց Միրիպէլի դրամագլուխը։ Բայց ահա օր մը «Իւնիոն ժէնէրալ» անակնկալ սարսափելի վնաս պատճառելով թէ՛ հարուստ և թէ աղքատ բազմաթիւ կաթոլիկներու։ Միրիպէլ փութաց դրամատունը երթալ և յանձնել բոլոր այն չահերը զոր իր դրամագլուխը առաջ բերած էր Պոնթուի ձեռքերուն մէջ։ Ահա ազնիւ մարդը։

Ֆրանսայի ոչ-կաթոլիկ և ոչ-կղերական կուսակցութիւնները այսօր կ'ողբան Միրիպէլի վրայ, ինչպէս նաև իրենց սխալը դարմանելին առնոր կենդանութեանն ալ. բայց կղերական կուսակցութիւնը կրնա՞յ այսչափ դիւրութեամբ հաւատալ ոչ-կղերամիտի մը, անկախ մտածութիւններ ունեցողի մը ազնուութեանը, տոհմասիրութեանը, սրտի մեծութեանը։

Ա՛յս է ահա կղերամիտներու և ոչ-կղերամիտներու միջեւ եղած ահագին մէկ տարբերութիւնը, ոչ միայն Ֆրանսայի մէջ այլ աշխարհիս ամէն կողմը, ինչպէս մեծ ազգերու մէջ, նոյնպէս և փոքր ժողովուրդներու մէջ։

ՏԻԳՐԱՆԱԿԵՐՏԻ Տ. ԱՐԻՍՏԱԿԷՍ ՓԱՀԱՆԱՆ

Տիգրանակերտի Գապի գիւղին քահանան Տ. Արիստակէս, հինգ տարիէ ի վեր Հռոմէական եկեղեցիին գիրկը նետուած կ'ապրէր։ Այս օրերս վերադարձեր է մայրենի Հայաստանեայց Եկեղեցին։

Տիգրանակերտի հասարակութիւնը մեծ ուրախութեան մէջ է, որպէս թէ մեծ կորուստ մըն էր որ գտնուեցաւ։ Մեր ազգակից իրաւամբ կը հարցնէ. ի՞նչ տեղի կայ այդքան ուրախանալու, քանի որ միւս կողմէ Տիգրանակերտի մէջը, չուրջը ամէն օր պատահած ամէն տեսակ բարոյական կորուստներուն անտարբեր կը մնան։ Օրինակի համար, Բարձրաստիճան Տ. Ատտուածատրի դարաւոր վանքը հիմնայատակ կործանելուս վիճակին հասած է։

Վանքերու համար երթէ համակրութիւն չկայ, միթէ դպրոցներու համար կա՞յ։ Այդ ալ չկայ։ Ամէն օր, անազին կորուստ մըն է բիւրաւոր պատանիներու համար, որք կը մնանան, կաղամբի պէս, առանց գրեթէ դպրոցի մը երեսը տեսնելու։ Ահա այս կարդի կորուստներու վրայ պէտք է ողբալ, եւ ճշմարիտ ուրախութեան տեղի պիտի ըլլայ, երբ Տիգրանակերտցիներու այս ցաւալի վիճակին մէջ քիչ մը փոփոխութիւն մտնէ։ Թէ Տ. Արիստակէս մը գլուխ առեր գացեր է, եւ յետոյ դարձեալ վերադարձեր է, տակաւին կ'ապացուցանէ թէ փոխանակ եկեղեցական մըն է, որմէ ոչ ոք օգուտ մը կրնայ սպասել։ Վարժուինք մեր օգուտը տեսնել ուր որ ճշմարտապէս կը գտնուի։

ՁՐԻ ԹԷՑ

Տուինք Սամաթիոյ Աղքատախնամ ընկերութեան 48 տուփ թէյ։

* * *

Տուինք Սալմա Թօմրուքի Աղքատախնամ ընկերութեան 32 տուփ թէյ։

* * *

Տուինք Էքմէքճի պաշի խանին օտապաշիին 10 մեծ ծրար թէյ։

* * *

Տուինք 33 տուփ և ծրար թէյ այլ և այլ անձերու որք անձամբ ներկայացան Հայենիքի խմբագրատունը։

* * *

Տուինք Գատը-Գիւղի Աղքատաց խնամակալութեան 76 տուփ և ծրար թէյ։

ՀԱՑ ՈՍԿԵՐԶՈՒԹԻՒՆԸ

Զ.

Լազարեանց ազգատոհմին փայլուն պայազատներէն մին, Յովհաննէս Լազարեան ալ նշանաւոր գոհարավաճառ մը կրնայ համարուիլ, ըստ որում ազամանդի թանկագին քարեր գնելով կը վաճառէր։ Կրցած էր ձեռք բերել աշխարհիս ամենէն նշանաւոր ազամանդներէն մին, որ այսօր Ռուսիոյ Ջարին թագին առջեւ փառապակը կը յօրինէ։

Իր պատմութիւնը վէպի մը պէս հետաքրքրական է։

Յովհաննէս Եղիազարեան, կամ Լազարեան ի Պարսկաստան առեւտրով մը կը զբաղէր։ Հոն բաւական դրամագլուխ մը կազմելէ յետոյ՝ իրենները կը հաստատուի ի Ռուսաստան, ուր կամս Օրլովի հետ յարաբերութիւն կ'ունենայ եւ մտերմանալով անոր՝ կը վաճառէ այն մեծագին պատուական ազամանդն, որ 1770ի ժամանակները այնարհիս վրայ իր մեծութեամբը երրորդ տեղը կը բռնէր։

Այս ազամանդին համար կ'ըսուէր թէ Մեծն Մոնկոլի գահը զարդարող ոսկի առիւծին մէկ աչքին տեղը զրուած էր, ինչպէս նաեւ միւս աչքինը՝ Քօհ-ի-Նուր (լուսոյ լեռ), այսօր Անգլիոյ Թագուհիին Թագը կը պճնազարդէ։

Ըստ աւանդութեան, հնդկական առաջնակարգ կուռքի մը՝ Սերենհամի աջ ճարի կուռքին աչքերն էին այդ զոյգ մը անգնահատելի ադամանդները, որոնք առաջին համար աւանդութիւնը կ'ըսէ թէ Ֆրանսացի զինուոր մը ի Հնդկաստան սպանիական պատերազմի կողմէ պաշտօնի մէջ գտնուած ատեն զողցած եւ Մալապար ապաստանած ըլլայ, ու հոն նաւապետի մը ծախած, որմէ նաեւ հրեայ մը 2000 կինէի առած եւ Լազարեանի վաճառած է։

Իսկ երկրորդ ադամանդին համար կ'ըսուի թէ ճարտար գողի մը կամ տեղացի քուրմի մը ձեռքով խլուելով՝ Հնդկաստանցի հայ վաճառականի մը կը ծախուի, ան ալ Անգլիացիներուն կը վաճառէ։

Լազարեանցի ազամանդի մասին, որ Ամստերդամի ոսկեագործ մը կտրած է, Դերժիվան ռուս բանաստեղծն ալ ուրիշ պատմութիւն մը չինած է, եւ կ'ըսէ թէ Նատր-Շահի ժամանակ պարթիկ առհմիկ վաճառականներ պահ տուած ըլլան Լազարեանին յիշեալ ազամանդը, եւ սա յետոյ իսկականին տեղ նոյն մեծութեամբ կեղծը յանձնած ըլլայ անոնց։

Այս տեսակ մանրավէպներ կրնան չինուիլ կամ իրաւ ըլլալ, բայց սա ճիշդ է որ Յովհաննէս Լազարեան՝ պատուական սկեռը քալ ճանչցող եւ գնահատող մարդ եղած է եւ մանաւանդ գիտցած է պահել։

Կը պատմուի թէ Լազարեանց իր ազդը կտրած ու մէջը թաղած է եղեր այս պատմական ազամանդը, զոր յետոյ ի Բեղրպուրկ վիրաւորիներու ձեռքով դուրս հանել տալով, տարած է Ամստերտամ (1), եւ հոն ծախած է կոմս Օրլովի 450,000 րուպլիի, միանգամայն 2000 րուպլի ալ մինչեւ ցմահ թոշակ ընդունելու պայմանով։

Յովհաննէս Լազարեան ուրիշ թանկագին ազամանդներ ու քարեր ալ ունեցած պիտի ըլլայ, բայց անոնց վրայ բնաւ չը խօսուիր։

Լազարեան Յովհաննէս 1755ին ծնած եւ 1802ին մեռած է 12 միլիոն րուպլի հարստութիւն ձգելով, եւ իր գործած բարեգործութեանց մէջ գլխաւորապէս կը յիշատակուի 1779ին ի Բեղրպուրկ Նեվսկի-Պրօսպեկտի փողոցը չինած Ս. Կատարիւէ եկեղեցին։

* * *

Թողուինք Բարիզի հնութեանց թանգարանին մէջ գտնուած այն ազնիւ մեծ եղնգնաքարն, որու վրայ փորուած է հին տոհմային դէմք մը, կը հարցնեմ թէ ո՞ւր կը գտնուի այժմ Ս. Տրդատեն վերադրեալ այն հին թանկագին սաղաւարտը որու խաչական պատկերը Սմբղատի մէջ պահուած է։

Պօթուչանի Ս. Աստուածածնայ եւ Ս. Երրորդութեան եկեղեցիներուն մէջ առաջին գաղթականութեան ժամանակ բնակվայրերէն բերուած զրչագիր մատեաններուն հետ նաեւ ադամանդազարդ, ոսկի եւ արծաթ եկեղեցական ընտրելագոյն անօթներ կը գտնուին, որոնք հայ ոսկերիչներու հին ձեռակերտներ են։

Հայաբնակ գաւառներուն մէջ, կոչնակ Ս. Աստուածածնին կոչուած է վանք մը այն միակ պատճառաւ որ կենաց փայտէն մաս մը ժամանակով անդ տարուեր եւ վրան կարմիր թանկագին քարով յեռեալ ոսկեղէն պահարանի մը մէջ ամփոփուեր է։

Բաղէշ իր Զմբոխ Աւետարանովը, ի Զարանձագ վանք մը իր Ոսկի Աւետարանով կը փառաւորուին։

Աղթամար ոչ միայն իր հոյակապ, պատմական եւ արձանագործեալ տաճարովը կանգուն է, այլ եւ անդ տեսայ զբարկոնափկանայ խաչեր, յակինթակապ եւ մարգարտաշէն եպիսկոպոսական թագեր, վկաններ եւ արտախուրակներ, արծաթեայ աջեր, խաչեր եւ այլ իրեղէններ։

Լիմ Անապատին մէջ ուր հատ եպիսկոպոսական թագ տեսայ, ամենքն ալ իրարմէ ճաշակաւոր չինուած, եւ բաւական արժէքաւոր։

Հին տաճարը չատ աւելի ոսկերչական հնութիւններ կան եղեր վանայ Ծովուն վրայ գտնուած երեք կղզիներու վանքերու մէջ ալ, բայց ժամանակին անյայտացուցած է։

Մուչի հինգ եկեղեցիներուն մէջ ոսկիէ եւ արծաթէ կողերով պատմական Աւետարաններ կան, փաթթուած թանկագին չալերու մէջ։ Այս աւետարաններէն նշանաւորներն են Շնկ եւ Սէ-Ասփոփոն յորդորգուածներն, որոց վրայ կ'երդնուին Մշեցի Հայը։

Գլակայ Ս. կարապետի վանքը ոսկերչական հրաշակերտներու դանձարան մը պէտք էր ըլլալ, բայց յայտնի չէ որչ ի՛նչ ունենալնին. միայն 1871ին արծաթեայ անօթները հալեցնելով ծախելնին նշանակուած գաղ. կեզր. վարչութեան վանօրէից Խորհրդին 1874ին հրատարակած Համարատուութեան 26րդ երեսին մէջ։

Իսկ Կեսարիոյ Ս. կարապետի վանքին մէջ պիտի տեսնէք, ի մէջ այլոց, եպիսկոպոսական ադամանդազարդ թագ, վկաս եւ ծանրագին ոսկեհուռ զգեստ, յիշատակք Պէզճեան Ամիրային։

* * *

Երզնկայի Մեծն Ներսէս վանքը, ուր պահուած է պաշտպան Ս. Հայրապետին քազուկը, 1887ին Սկիհ մը գողցուեցաւ։ 1865ին անձամբ տեսած եմ այդ Սկիհն, որ 1168 Թուականը կը կրէր։

Սոյն քաղաքի Սեպուհ լերան ներքեւ կայիփոսի Ս. Յակոբայ վանքին մէջ Մծբնայ Հայրապետին ծնօտի եւ գանգաթի մասունքներէն զատ, իր պատարագի փոքրիկ Սկիհը եւ ձեռահիւս խաչելութեան պատկեր մը կը գտնուին, որք հնութեանց օրինակներ կրնան հանդիսանալ։

Ապուչեխի Վարագայ Ս. Նշան եկեղեցին մէջ Սաստանդ Աչեփոքան մը կայ անընթեռնելի, որ կ'աւանդուի թէ Քըչէնէզ անուամբ ժայռին քովէն հոսող առուակէն գտնուած է, վրայէն ոսկերչական յիշատակները ջնջուած։

Այս եկեղեցիին մէջ կը հաւատան թէ 5—6000 լիրա արժէք ունեցող մարգարտայեռ եւ մէջ տեղը Տիրամօր պատկերն ադամանդակուռ ընդելուզեալ ծանրագին չուրջառ, եպիսկոպոսական թագ, վկաս եւ արտախուրակ կայ, հին ամիրաներէն Տէր Պօղոսեանց Յովհաննէս Ամիրային կողմէ նուիրեալ։ Այս բարեպործ ամիրան ընծայած է նաեւ նոյն եկեղեցիին արծաթ զաւազան, Իւղաբերից Աւետարան, եւայլն։

Տէր-Պօղոսենց Յովհաննէս ամիրային համար լսած եմ թէ թանկագին եպիսկոպոսական զգեստ մըն ալ Երուսաղէմի Ս. Յակոբայ վանքին նուիրած է։

Ակնայ վարի Թաղի եկեղեցիին մէջ ձեռք մը ծանրագին եպիսկոպոսական ըզգեստ կայ, որ իբր ոսկերչական հրաշակերտ կը յիշուի եւ որու պահպանութիւնը քանի մը պատուաւոր տեղացիներու յանձնուած է՝ քանի մը ամրակուռ կղպանքներու ներքեւ։

1865ին արդէն Ակնայ մէջ ամիրայական բազմաթիւ յիշակերտներ տեսայ։

Վարի Թաղի եկեղեցիին ոսկերչական զարդերը խիստ չատ էին եւ ճաշակաւորու զգացես իչխանավայել բարեպաշտութեան պատուղներն էին հին մեծ ամիրաներուն։

Ա. Ց. ԱՑՎԱԶԵԱՆ

ՎԵՐՋԻՆ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

ՑԻՇԱՏԱԿԱՑ ԾԱՂԻԿՆԵՐ · — ՌՈՒԲԻՆ ՈՐԲԵՐԵԱՆ
Բ

Իրաւ է որ այդ մեռը կայ գրականութեան մէջ. «հիւանդ արուեստ»ը իր տեղն ունի, առողջին տակ, ինչպէս հիւանդ մարդերը ընդհանուր մարդկութեան մէջ. յոգնած քաղաքակրթութիւնները, ծերացած գրականութիւնները ծնունդ կուտան այդ ախտաբոյր, նրբաթոյր ու դառնացած հոգիներուն որք իրենց գերագրգռուած զգայնութեան մէջէն կեանքը սեւ կը տեսնեն եւ որք իրենց քնարէն չարի հեծիծներ կը հանեն. անոնք ալ, երբ արուեստի կատարելութիւնը, ձեւի զեղգեղութիւնն այդ գործերն ոսկեզօծէ, իբր գեղարուեստական տարօրինակութիւններ եւ իբր մարդկային հոգիին անկանոնութեանց ու հիւանդութեանց պատկերներ իրենց նշանակութիւնն եւ արժէքն ունին, բայց երբ նորակ մը, այդ մեռի արուեստի վարպետներուն ձեռը կ'առնէ եւ կապկօրէն կը կրկնէ իր թարմ չրթներով այդ լեղի երգերն ու կոծերը, ոչ անոնց հիւանդ յիշերն ունենալով ոչ անոնց արուեստը, արտադրուածը անբնականութեանց ամենէն անճառին կ'ըլլայ։

Ասոր համար է որ Պ. Որբերեանի հատորին պէս գրքերը ամենէն անախորժ տպաւորութիւնը կը ձգեն։ Կեղծ զգացումներ, եւ անկապար ոճ. չյաղողած քաղիչ մը կարծես։ Հեղինակին ոչ տաբրիքին, ոչ ցեղին եւ ոչ միջավայրին լեզուն է տիկա. փոխ առնուած հատարակ տեղիքներ զոր լաւ կրկնել իսկ չէ յաղողած։ Անոնք որ կը կարծեն մահը, սարսուռը, ուրուականը, գերեզմանը եւ ոչնչութիւնը իրար խառնելով նոր բան մը ըրած ըլլալ, կը սխալին. դասական եւ ռոմանթիկ գրականութեանց հասարակ տեղիքներուն պէս, զոր ուրիշներ կը կրկնեն (ինչպէս անցեալները Մ. Թուրեան եւ Եուսուֆեան) ասոնք ալ յոռետես գրականութեան հասարակ տեղիքներն են. միշտ տափակութիւն է, հակառակ կողմէն։ Եւ հոս, անպատեհութիւնն աւելի մեծ է. ոճն ու զգացումներն արդէն չափազանցեալ ըլլալով, անյաղողութիւնը չատ այլանդակ բան մը առաջ կը բերէ. եւ այն աստն է որ կը տեսնենք Պ. Որբերեանի «Հոփոյն Չէվչէը որ կ'երերան, «Քանչէն սրտէնէ բոցերը», «Չանթը որ ծխմփոչ կ'որոտայ», «Ահւքն որ կը գոռայ», «Չիրմաուրային երազը», «Մարմին կոչուած հիւլէից չարայարիր կազմածն», «Տիեզերքի մահընդհատ մէջէն հոգեսարսուռ չեչառերը», «Իր սառոյ նիւթային չամանդաղները», եւ «հոգեբանական յուզմանց արտափայլումները

ՆՅՈՒԹ-ԺՈՒՌՆԱԼ

ՄԱՍ Գ.

— Մրթնաշ, սիրելի ազգայնակ, ինչ-որ մեծ լուր ես բերել, որ այդքան կիսաբերան ես խոսում։

Մուրադ ասում էր ոչ թե հայերեն, այլ թուրքերեն։

— Ես ոչ մի լուր չունեմ, պարոն Մուրադ, ես միայն ուզում եմ ձեզ հայտնել, որ ես ձեր ծառան եմ, ձեր հնազանդ ստրուկը։ Ես ձեզ համար ամեն ինչ կանեմ, ինչ որ ասեք, ես ձեզ համար կսպանեմ, կգողանամ, կստրկանամ, ինչ որ ասեք, ես ձեզ համար կանեմ։ Ես ձեր ստրուկն եմ, ձեր ստրուկը։

— Ինչո՞ւ։

— Ինչո՞ւ ասում եք։ Ես ձեր ստրուկն եմ, որովհետև ես ձեզ համար ամեն ինչ կանեմ, ինչ որ ասեք։

— Ես ձեզ համար ոչինչ չունեմ, որ ասեմ, որ անեք։

— Ես ձեզ համար ոչինչ չունեմ, որ անեմ, որ ասեք։

— Ինչո՞ւ ես ուրեմն ինձ ստրուկ անվանում։

— Ես ձեզ ստրուկ չեմ անվանում, ես ձեզ ասում եմ, որ ես ձեր ստրուկն եմ

իրենց կնոջ մասին ալ որ մը ուրիշ բան չէր գիտեր, բացի անկէ որ անոր ամուսինն էր։ Ինչ որ ալ ըլլար, ան կրնար ապրիլ առանց կնոջ, ինչպէս որ կրնար ապրիլ առանց ձիուն կամ շունին։

Ան ամուսնացած էր Ելենա Ալեքսանդրովնայի հետ, որ ինքնին շատ հետաքրքրական կին մըն էր։ Ան ամուսնացած էր զինքը սիրելով, ինչպէս որ կ՚ամուսնանան բոլոր աղջիկները, որոնք կ՚երազեն ամուսնանալ ուժեղ, խելացի, կրթուած եւ ազնիւ տղայոց հետ։ Ան ամուսնացած էր զինքը սիրելով, որովհետեւ ան ալ կը սիրէր զինքը։ Ան ամուսնացած էր զինքը սիրելով, որովհետեւ ան ալ կը սիրէր զինքը։

Ելենա Ալեքսանդրովնա ամուսնացած էր զինքը սիրելով, որովհետեւ ան ալ կը սիրէր զինքը

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ
ՎԱՐՉԱՊԵՏԱՐԱՆ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ԳՈՐԾԵՐՈՒ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ
ՎԱՐՉԱՊԵՏԱՐԱՆ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ԳՈՐԾԵՐՈՒ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ
ՎԱՐՉԱՊԵՏԱՐԱՆ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ԳՈՐԾԵՐՈՒ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒ